

«Α! Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι πάντες νὰ εὐλογῇσαι τὴν εἰσοδὸν σὰς εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστέ μοι ἐξάδελφε. Τώρα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα! Ὁ, παρακαλῶ, μὲ συγχωρεῖτε. Ἐνὸμιζα ὅτι κάποια μπακάλικη ψυχὴ ἠθέλησε νὰ ἐπαφελῇ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὴ ἐκφωνήσῃ μακροσκελεῖς καὶ περιττοὺς λόγους περὶ τοῦ Μάρμυρος, ὅστις ἀκόμη διατελεῖ ἐχθρικῶς πρὸς ἐμὲ — Pardon! προσέθηκε «Pardon, διὰ τὸ Negligé, καὶ εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε ἐπὶ τῆς μόνης καθήκας, ἥτις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κάμνῃ γνωριμίαν μὲ τὰ νῶτά μου. Ἡ καὶ ἐδῶ!» προσέθηκε λαβὼν μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ἀδεξιότητος μέγα δέμα χαρτίων, ἐφημερίδων, παλαιῶν βιβλίων καὶ ἄλλων παντοειδῶν πραγμάτων ἀπὸ τοῦ σοφᾶ, ὅπως κάμῃ θέσιν εἰς τὸν Καίῳ.

Ὁ Βόμστωρφ φμοίξε πολλὰ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Δορὲ σχεδιασθεῖσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδὸν Κισσότου, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ ἀθανάτου ἔργου. Ἐφόρει εὐρέως ἠνεωγμένον ὑποκάμισον, ὅπερ ἀφινεν ἀκάλυπτον τὸν ἰσχνὸν λαιμὸν του, καὶ στενάς, ἀνοικτοφάιους περισκελίδας. Τὸ μακρόν, ἰσχνόν, ἰδιόρρυθμον πρόσωπόν του μὲ τὸ εὐρὸ μέτωπον, μὲ τοὺς διαπεραστικὸς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀλίγας, ἀραιάς, ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς κεφαλῆς του ἐναπομεινάσας τρίχας, εἶχε χρῶμα ὑποκίτρινον, ὃ δὲ μακρὸς, μέλας μύσταξ ἐπηρῶσαν τὴν ὀλίγον τι κωμικοθεατρικὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐνεποίει ἡ ὅλη μορφή του.

Ὁ Καίῳ ἐστρεφε περίξ του τὰ βλέμματα καὶ ἐξήταζε τὰ κατ' ἐκαστα τοῦ νοικοκυριοῦ. Ἀλλὰ πολλὰ πράγματα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ. Ἐκτὸς ἐνὸς τραπέζιου, ἐνὸς σοφᾶ μὲ πράσινον ὕφασμα κεκαλυμμένον, καὶ τῆς μίας καθήκας, οὐδὲν ἄλλο ἐπιπλον εὐρίσκειτο ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Βόμστωρφ· μόνον δὲ ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς καὶ ἐσκωριασμένης θερμάστρας εὐρίσκοντο δύο ἀβαθῆ ἀχρίνα καλὰ διὰ τὸν Μᾶξ καὶ διὰ τὴν Εὐάν, προσέτι δὲ ἄλλα τινὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ ἀντικείμενα, ἀνάξια λόγου.

Τέλος ὑπῆρχεν εἰσέτι εἰς τὸ παράθυρον ἐστερωμένος μέγας τις, μὲ λευκὸν χρῶμα κεχρωματισμένος καὶ εἰς τέσσαρα διαμερίσματα διηρημένος κλωβός, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐσκίρτων εὐθύμως κελαδοῦντα πολυάριθμα πτηνὰ, ἅτινα εἶχον διασκορπίσῃ εὐρέως ἐπὶ τοῦ πατώματος τὰ λέπη τῶν κόκκων ὁμοῦ μετὰ τῆς ἄμμου καὶ τῆς λοιπῆς ἀκαθαρσίας.

Ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ παραθύρου ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὅπως ξηρανθῶσι, τσιγάρα καὶ καπνός. Ἐν καπνοκιβώτιον μὲ ἠνεωγμένον κάλυμμα εἶχε τὰ ἐσωτερικὰ του τοιχώματα κεκαλυμμένα μὲ λεπτὸν φύλλον κασιτέρου. Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον, ὅπερ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενον ἐδείκνυε ζωηρὰν τινὰ λάμψιν ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ μὲ τὰ τρία παράθυρα.

«Σὺς παρακαλῶ, ἐξάδελφε» ἤρχισεν ὁ Βόμστωρφ μετὰ πανουργοῦ μειδιάματος ἐμπαίζων αὐτὸς ἑαυτὸν, «εὐαρεστηθῆτε εἰς αὐτὸ τὸ μαγικὸν παλάτιον νὰ δεχθῆτε μικράν τινὰ προσφοράν, ἐν χόρτον, τὸ ὅποιον καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ θέτωσι μεταξὺ τῶν χειλέων των», ἐνταῦθα προσέθηκε καὶ μίαν ἐκ τῶν συνήθων ὑπερβολῶν του καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐν τσιγγάρων τῶν πέντε φενίκων, τὸ ὅποιον προσέφερεν εἰς τὸν Καίῳ.

«Ἐχω πόνους, φοβεροὺς πόνους» εἶπεν ἔπειτα εἰς τὸν Καίῳ ἐρωτήσαντα περὶ τῆς ὑγείας του, «Ἀλλὰ δὲν παῶ νὰ πίνω, ἕως ὅτου τὸ κονιάκ ἐκρεῖθῃ ἐκ τῆς παλαιᾶς πληγῆς.» Ταῦτα εἰπὼν ἔδειξε τῷ Καίῳ τὸν ἀλγούντα πόδα του καὶ ἐξηκολούθησε γελῶν: «Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ κονιάκ εἶνε τὸ ὠφελιμώτερον. Ἄφου πλύνωμεν ἔξωθεν μὲ οἰνόπνευμα, πῶς εἰμπορῇ νὰ βλάψῃ, ἀν' ὑποβοηθῶμεν καὶ ἐσωθεν τὴν φύσιν; — Μήπως ἀγαπάτε, φίλτατε ἐξάδελφε, νὰ πῆτε ἓνα ποτηράκι;» προσέθηκε πανούργως μειδιῶν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Καίῳ, μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον συρόμενος μὲ τὰς δερματίνας ἐρυθρὰς ἐμβάδας του. Οἱ κόνες ἠγέρθησαν βραδυκινήτως καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ, ἐλπίσαντες νὰ λάβωσιν ὑπόλοιπὰ τινὰ τροφῆς διὰ τὰ κάτιχνά των σώματα.

Ἐπαφελῆθεις ὁ Καίῳ τὴν βρογχεῖαν ταύτην ἀπουσίαν τοῦ Βόμστωρφ ἔρριπεν ἤδη ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὑπνου.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του, ἦσαν τὰ μεγάλα, ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ παιδὸς καθαρισθέντα ὑποδήματα καὶ τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ἠπλωμένον φόρεμα. Εἰς τὸν τοῖχον ὑπεράνω τῆς κλίνης ἦσαν προσηρτημένα σαδιά, τουφέκια, ἐγχειρίδια, περικεφαλαῖαι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ζωγραφικῶς διατεταγμένα· εἰς μίαν γωνίαν ἦτο τοποθετημένον παλαιὸν οἰ κιβώτιον, καὶ παρέκει ἀρχαῖόν τι ἄλλα καλῶς διατηρούμενον κομμὸν μὲ εὐρέως ἀνεωγμένα συρτάρια.

Ἦδη ἐπέστρεψεν ὁ Βόμστωρφ, ὑπὸ τῶν κυνῶν του ἀκολουθοῦμενος, καὶ φέρων μίαν φιάλην κονιάκ, ἐν λεπτὸν ποτήριον τοῦ βακιοῦ, καὶ ἕτερον ποτήριον νεροῦ διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

«Μὲ τὴν ἀδειάν σας, ἀγαπητὲ ἐξάδελφε, ἐγὼ πίνω τὸ ποτὸν τοῦτο μὲ ἐν ἄγγειον, μὲ τὸ ὅποιον οἱ ἀνδραποὶ συνεπιθίζουν νὰ πίνουν τὰ δάκρυα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς πηγὰς τῆς γῆς. — Παρακαλῶ, λάβετε!» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ πληρώσας τὰ ποτήρια. «Αὐτὸ τὸ ποτὸν δυναμώνει τὰ νεφρὰ καὶ τὰ νεῦρα εἰς οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας!» Εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τοὺς κύνας του ἀπεδιώξεν αὐτοὺς, φωνάζας: «Ἐξω ἀπὸ δῶ, μακροσκελεῖς παράσιτοι, allons — πηγαίνετε ἔς τὰ καλὰ δια σας!»

Οἱ κόνες ἀπεμακρύνθησαν, μὲ τὰ αἰχμηρὰ των ῥύγχη καὶ τοὺς ἀνευ ἐκφράσεως ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν καλῶν των, τρέμοντες καὶ παρατηροῦντες, μὲ τὴν οὐρὰν ἐσφηνωμένην μεταξὺ τῶν σκελῶν.

«Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, Βόμστωρφ, τί εὐχαρίστησι βρίσκειτε ἔς τὰ σκυλιά;» ἠρώτησεν ὁ Καίῳ, «Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα πλάσματα εἰς τὸν κόσμον, ἐκτὸς τῶν ποντικῶν τὰ ὅποια ν' ἀηδιάζω τόσο πολὺ, ὅσον τοὺς σκύλους.»

Ὁ Βόμστωρφ ἐγέλασε.

«Νὰ σὰς εἰπῶ, φίλτατε ἐξάδελφε. Ἐχω ἰδέες πᾶντρεῖας, καὶ κατὰ τύχην ἔμαθα ὅτι ἡ Δόννα μου μίαν φορὰν ἐκλαίει δύο ὁλοκληροὺς μῆνας τὸν θάνατον ἐνὸς τοιοῦτου ζώου. Τώρα λοιπὸν περιδιαβάξω ἐξω ἀπὸ τὰ παράθυρά της κάθε ἡμέρα μὲ τοὺς σκύλους μου καὶ τῆς ὑποδεικνύω μὲ λεπτὸν τρόπον ὅτι τρέφω ὁμοίως συμπαθείας. Ἐπὶ τέλους αὐτὸ πρέπει μίαν φορὰν νὰ τὴν συγκινήσῃ.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐγέλασε πάλιν μὲ τὸν συνήθη τρόπον του. Δυσκόλως ἠδυνάτο τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν ὁ Βόμστωρφ περιεγέλα τὸν ἑαυτὸν, τοῦ ἢ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἐκαμνε ἀκαταπαύστως ἀνοησίας καὶ ὁμῶς ὡμίλει περὶ τῶν ἀνοήτων πράξεων του ὡς ἀνθρώπος πλήρης σοφίας καὶ συνέσεως καὶ περιφρονήσεως τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. Τοῦτο ἐνόει καὶ ὁ Καίῳ εἰπὼν:

«Αὐτὰ τὰ ὅποια λέγετε δὲν εἶναι πεπονηθεῖς σας, Βόμστωρφ.»

«Ὅχι, δὲν εἶναι, φίλτατε. Κυρίως ἔχετε δίκαιον. Ἀλλ' ἕως τώρα εἴρηκα εἰς αὐτὴν τὴν κωμῶδιαν τοῦ κόσμου, ὅτι τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἀσύνηθες ἔχει περισσοτέρας πιθανότητάς ἐπιτυχίας ἢ τὸ κοινὸν καὶ πρόστυχον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ, ὅταν τις στερηθῇ χρημάτων. Καὶ διὰ νὰ σὰς εἰπῶ μίαν φορὰ γιὰ πάντα τὴν ἀλήθειαν, — ἐνταῦθα ὁ Βόμστωρφ διέκοψεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ὁμιλίαν του, αἰσθανθεὶς ἐξαίφνης εἰς τὸν πόδα του σφοδρότατον πόνον, ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ του ἐξεδηλώθη διὰ σπασμοῦ τῶν μυῶνων καὶ συσφίξεως τῶν ὀδόντων — «κάνω ἀνοησίας μόνον καὶ μόνον διότι διασκεδάζω τοιουτοτρόπως καλῆτερα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Αἰσθάνομαι ἐνδύμυχον τέρψιν ὅταν βλέπω ὅλην αὐτὴν τὴν τρελλὴν κωμῶδιαν τοῦ κόσμου. Πέτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἐξάδελφε, σεῖς ὁ ἴδιος: πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὴν μονοτονίαν αὐτοῦ τοῦ κατηραμένου τόπου τῶν Φιλιππίνων καὶ τῶν Φαρισαίων, ὅταν δὲν κάμνῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀντικείμενον τῆς περιεργείας των; Μὲ θεωροῦν ὡς τρελλόν· αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα. Ἄν μὲ ἐδεῶρουν ὡς φρόνιμον, θὰ μὲ εἶχον, πιστεύω, πρὸ πολλοῦ λιθοβολήσῃ. Πιστεύσατέ μου, ἐξάδελφε: ἐδῶ, ἐδῶ ὑπάρχει κατὰ τι, τὸ ὅποιον ἐνίοτε ἐκβάλλει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἄλμυράς σταγόνας· καὶ ἀν' ἡδυνάτο τις νὰ μὲ παράτηρῃ εἰς τὰς ὥρας τῆς μοναξιάς μου, θὰ μὲ ἔβλεπε πολλάκις νὰ στρέφω λοξὰ βλέμματα πρὸς τὸ πιστόλιον ἐκεῖνο ποῦ κρέμαται ἔς τὸν τοίχον. Ἀλλ' ἄρκετὰ ὡμίλησα! — Τώρα πρέπει νὰ ἀρωματίσω λιγάκι τὴν φαντασίαν μου.»

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο Ε', μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 145). Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης Διονύσιος ὁ Ε' ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον τὴν 12/25 Αὐγούστου ἡμέραν Τρίτην τὴν πρωίαν.
2. Ο ΑΡΙΣΤΥΣ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Andreotti (ἐν σελ. 149).
3. ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Zonaro (ἐν σελ. 153).